

Evangelí del diumenge de la setmana XII de durant l'any (B): Jesucrist, present a l'Església i a les dificultats

Evangelí i comentari del
diumenge de la setmana XII de
durant l'any. “Per què sou tan
covards? Encara no teniu fe?” A
la vida de l'Església, i a la nostra
vida hi haurà sempre
tempestes, és a dir dificultats.
Mantinguem-nos serens, sabent
que el Senyor està sempre al

costat nostre, ens veu i ens brinda la seva ajuda.

Evangelí (Mc 4, 35-41)

Aquell mateix dia, arribat el capvespre, Jesús diu als deixebles:

-Passem a l'altra riba.

Deixaren, doncs, la gent i se'l van endur en la mateixa barca on es trobava. L'acompanyaven altres barques. Tot d'una es va aixecar un gran temporal; les onades es precipitaven dins la barca i l'anaven omplint. Jesús era a popa, dormint amb el cap sobre un coixí. Ells el despertaren i li diuen:

-Mestre, ¿no et fa res que ens enfonsem?

Així que es despertà, va increpar el vent i digué a l'aigua:

-Silenci! Calla!

Llavors el vent va parar i seguí una gran bonança. Jesús els digué:

-Per què sou tan covards? Encara no teniu fe?

Ells van sentir un gran temor i es deien l'un a l'altre:

-Qui és aquest, que fins el vent i l'aigua l'obeeixen?

.....

Comentari

Els tres evangelis sinòptics narren dues tempestes que es van aixecar bruscament a les aigües generalment tranquil·les del llac de Genesaret. La de l'evangeli d'avui va ser la primera. Molts autors, especialment els Pares de l'Església, n'han subratllat el caràcter simbòlic. En aquesta barca sacsejada per les onades han vist la barca de Pere, la Santa Església, però

també cada cristià, en el seu esforç per ser fidel a la nostra fe cristiana.

Si tenim en compte l'actualitat més recent, avui podem pensar sobretot en l'Església, la nostra Mare. A aquest propòsit, recordem el que ha dit el papa Francesc en un dels seus documents parlant de l'Església als joves: “En realitat, en els seus moments més tràgics sent la crida a tornar a l'essencial del primer amor.” (Exhortació *Christus vivit*, 25 de març de 2019, n. 34).

Sens dubte, aquesta invitació ens omple d'entusiasme. Per tant, en els moments actuals cadascú ha de tractar de respondre a aquesta crida el millor possible, més encara que alguns podrien figurar-se que Déu ens ha abandonat o que es desentén del que passa al nostre món, a l'Església i fins i tot a la nostra pròpia vida. No obstant això, sigui quina sigui la nostra impressió personal,

tinguem la seguretat que aquest pensament no passa de ser una temptació sense fonament.

Només cal recordar un text meravellós d'Isaïes, la lectura del qual sempre ens consola i ens dona forces: “Sió deia: «El Senyor m'ha abandonat, el meu Déu s'ha oblidat de mi.» El Senyor li respon: «¿Pot oblidar-se una mare del seu infantó, pot deixar d'estimar el fill de les seves entranyes? Però, ni que alguna l'oblidés, jo mai no t'oblidaria” (*Is* 49, 14-15). Per part de Déu, és un autèntic compromís, que el nostre Senyor va confirmar poc abans de pujar al cel, amb una nova promesa solemne: “Jo soc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món” (*Mt* 28, 20). Cada dia, incloent-hi aquells que tenim costum de dir “dolents”. En aquest terreny, cadascú pot pensar en les seves “tempestes” personals, sens dubte poc importants, però no

per això menys desagradables a la vida de cada dia.

En aquestes tempestes el Senyor posa a prova la nostra fe i també, la nostra pregària constant i confiada a la Mare de Déu, Mare de l'Església: quan tot va bé i, encara més, en assabentar-nos d'alguna notícia que ens preocupi o ens entristeixi.

Alphonse Vidal / Photo: Ryan Pernofski - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/gospel/evangelis-del-diumenge-de-la-setmana-xii-de-durant-lany-b-jesucrist-present-a-lesgllesia-i-a-les-dificultats/> (20/04/2025)